

komme til saa vidt muligt at tvinge alle Kommuner til at anvende Dyrtidslovens § 2 og ikke § 1, men i saa Henseende har Kommunerne deres Frihed, og det er denne Frihed, jeg ønsker bevaret.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) lyste efter en Skrivelse fra Amtsradsforeningen, som han savnede blandt Bilagene. Jeg har aldrig set nogen saadan, jeg har derfor spurgt, hvorledes det forholdt sig med den, og kan meddele, at der ingen Sunde er indkommet til Ministeriet en Skrivelse fra Amtsradsforeningen om dette Spørgsmaal. Derimod er der kommet en Genpart af en Skrivelse, som Amtsradsforeningen mener at have indsendt, og den er først kommet i Gaar. Maa jeg dernæst gøre Indsigelse mod det ærede Medlems Udtalelser. Det ærede Medlem trækker meget klart op, hvad der maaske laa paa Bunden af det ærede Medlem fra Verninges (Jensen-Sønderup) Udtalelser, men som dog der var let tilsløret, nemlig Beskyldningen mod dette Lovforslag for, at det skulde tilsigte at lette Købstadkommunernes Byrder og vælte dem over paa Landkommunerne. Maa jeg først have Lov herom at sige følgende. Det ærede Medlem sagde: Vi ser paa Landet anderledes paa dette Lovforslag, thi vi har sørget for, at Landkommunerne har kunnet indkøbe Brændsel, Tørv o. s. v. til Beboerne, det har Købstæderne ikke gjort, og derfor maa vi nødvendigvis se anderledes paa Brændselsspørgsmaalet. Men hvem er det, som har sat Landkommunerne i Stand til at foretage dette Indkøb af Brændsel? Er det Landkommunerne selv? Nej, det er Staten, som ved Brændselsloven og ved sin Organisation af Brændselsforsyningen har fremkaldt en forøget Brændselstilvirkning og derefter har sagt: Denne skal reserveres for Landkommunerne. Det er økonomisk rigtigt at anvende det indenlandske Brændsel, Tørv og Brænde, først og fremmest i Landkommunerne og saa i de ganske smaa Købstæder, og saa har Staten tillige sagt: Byerne maa derimod forsyne sig med det udenlandske Brændsel. Hvis nu Forholdet er det, som det ærede Medlem antydede, at det udenlandske Brændsel er dyrere end det indenlandske, saa har Staten altsaa sagt til Byerne: I skal af samfundsmæssige Grunde forsyne jer med det dyrere Brændsel. Det, som det ærede Medlem nu kommer og siger, er, at efter at Staten har truffet en Foranstaltning, som gaar

ud paa at sikre Landkommunerne det billigere Brændsel og paatvinge Byerne det dyrere, skal Samfundet ikke være med til at ordne Forholdene paa den Maade, at Bykommunerne med Samfundets Bistand kan sætte Prisen paa Brændsel ned, Jeg tror ikke, at denne Tale fra det ærede Medlems Side vidner om, at han ønsker Ligelighed i Forholdene; thi dette er et nødvendigt Supplement til de af Staten før truffne Foranstaltninger, som har sikret Landkommunerne en stor Fordel ved at sikre dem deres Brændselsforhold paa en ganske anden Maade end Byernes.

Men dernæst vil jeg sige, at det ærede Medlem er fuldkommen vildfarende, hvis han tror, at Landkommunernes Brændselsforhold ikke er saaledes ordnede, at ogsaa Landkommunerne ønsker at nedsætte Prisen paa Brændsel, ogsaa det indenlandske, for deres Beboere. Jeg kender tilstrækkeligt til dette Forhold til at kunne sige, at det ærede Medlem her er ganske vildfarende. Landkommunernes Forsyning med Brændsel har paatvunget deres Beboere saa store Udgifter, at det ogsaa i højeste Grad er i deres Interesse at kunne nedsætte Prisen derpaa indenfor de Rammer, der her er fastsatte. Det er altsaa en Foranstaltning i det hele Samfunds Interesse, der her forelaas gennemført. Det ærede Medlem forsøger ganske med Urette at tilvejebringe en Deling mellem By og Land. Jeg skal her henvise til, at Forholdet heller ikke en Gang er formelt rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at det er Købstæderne alene, der staar bag dette Lovforslag. En Mængde Landkommuner har udtrykkelig udtalt sig til Fordel for dette Forslag, nemlig alle de, hvori der ligger Stationsbyer, og dem vil det ærede Medlem vel ikke sætte ud af Landet. Hvis nu disse Foranstaltninger gennemføres, og hvis der derigennem bliver en Mulighed for Byerne for at nedsætte Prisen paa Brændsel, og Landkommunerne kun i begrænset Grad anvender dette, saa indeholder jo Lovens § 3 en Adgang for alle Landkommuner til at skaffe sig den samme Fordel ved Refusion paa andre Omraader. Det ærede Medlem kan ikke være ubekendt med, at der er mangfoldige Landkommuner, som for alle deres Beboere har indført en Nedsættelse af Prisen paa alle Levnedsmidler, Brød, Flæsk, Smør eller Margarine og andre nødvendige Ting; de vil altsaa faa fuldkommen den samme Fordel. Alle Kommuner bliver her i Landet stillede ganske ens med Hensyn til Muligheden for at faa $\frac{2}{3}$ af Statsrefusionen for et bestemt Beløb.